

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 398.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

& contumaciam minimè ipsis contumelia inferitur, latis animis labores ferunt. Cùm autem nullum susceptorum laborũ fructum perspiciunt, eos incassum docere piget. Quapropter, si ea, quæ nunc rursus quæsiuisti, ex me intelligere aues, ea, quæ prius didicisti, reipsa ostende. Sin autem te ea minimè scire apparet, quorsum hæc quoque tibi exponemus?

Anfonio Correctori. 395.

Ærea quidem statua Imperator te remuneratus est, præmium hoc fulgoris causa auro liniens. Neque enim pro egregiis tuis laboribus vllum hoc munere splendidus præmium in te conferre potuit. Quæ autem huiusce vitæ labem atque interitũ superant, Christus in altero æuo tibi seruat, nimirum immortalem vitam, infinitas delicias, ac gloriam sempiternam, quas quidem in res mutatio nulla cadit.

Theodoro Scholastico. 396.

Abrahamicum hunc Abrahamium à me tibi commendo, etsi me præstantiorẽ. Fert autem ille ob charitatem eam contumeliam quæ ipsi inferitur, cùm mecum comparatur. Hunc habe, atque honore affice. Eam enim diuinitus artem consecutus est, qua & iuuenilis ætatis ignem sopire queat, & viam eruditionem ad mortuam adiungat.

Zachæo. 397.

Si miracula essent res, quæ vulgi sermonibus iactantur, ac per spem in Deum perpetrata fuissent, perpetuò proculdubio ab omni mutatione aliena permansissent. Sin autem spectra duntaxat, quæ præstigiis quibusdam extiterint, ea nec consistant, nec vim vllam habeant. Quicquid enim humano ingenio atque solertia nouo modo efficitur, quàm ocyssimè deletur, nisi diuina gratia conferuetur.

Eidem. 398.

Quidam nouis sermonibus homines de-

χάρως τῆς κόπων ἀνεχονταί, καρπὸν δὲ τῆς πονηθέντων μὴ βλέποντες, οὐκ ἔτι διδάσκειν ἀδύνατοι. εἰ τοίνυν βούλει μαθεῖν ἀ γὰρ πάλιν ἡρώτησας, δέξομαι ἔργω ἀ πωτέρον ἔμαθες. εἰ δὲ φαίνῃ σκεῖνα μὴ ὄπισθήμενος, εἰς τί κέρδος καὶ ταῦτά σοι σαφηνίσωμεν.

Αὐτονίω κορρίκτωρι. τρε.

Χαλκῆ μὲν εἰκὼν βασιλεὺς σὲ ἡμέλειτο, χρυσῶν γὰρ βάσας τὸ γέρας πωτέρον ἐκλαμψῆν. εἰ δὲ γὰρ τὸν λαμπρότερον εἶδε τῆς ἀγαθῶν σοι πόνων φιλοπρῆσιας ἐπαθλόν. ὅσα δὲ πῶ ἐν ταῦτα φθορῶν ὑποβέβηκε, χεῖρας σκεῖν φυλάττει σοι ἀκίερον ζῶν ἀπέραντον περὶν, καὶ δόξαν αἰδίο, οἷς οὐκ ἔστι ἀλλοίωσις.

Θεοδώρω χολαστικῶ. τρετ.

Τὸν Ἀβραμῶν Ἀβραμῶν ἐγὼ σοι τῶτον συνίστημι ἀπ' ἐμαυτῆ, εἰ καὶ κρείττονα. φέρει δὲ ὁ ἀπὸ ὑβελζόρμνος δὲ ἀγάπην ἐμοὶ συγκρινόμνος. ἔχει τῶτον τιμῆς. ἔχει γὰρ τέχνην ἐκ θεῶν καὶ πῦρ νεότητος μαράνειν εἰδῆσαι, καὶ πάθει ζῶσαι τῆ νεκρῶ ἔπειτα σαγαγεῖν.

Ζαχαῖα. τρεζ.

Εἰ θαύματα ἦν τὰ θρυλλέμενα, καὶ τῆ εἰς θεὸν ἐλπίδι κατόρθωτο, ἔμενεν ἂν μέχρι πάντος μὴ πεπεμένα. εἰ δὲ φάσματα μαγανίας γενόμενα, μήτε σικέτω, μήτε δυνάσθω. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνθρωπίνων χερσὶν γούμνα, ταχύνῃ ἔχει κατάλυσι, ὅτι τῆ θεῶ χεῖρι μὴ φυλάττεται.

Τῶ αὐτῶ. τση.

Καινοῖς πινὲς λόγοις τῶς ἀνθρώπους ἠπάτη

ἡπάτησα, τὸν ἔκ τῶν εἰσαγαγόν-
τες Ἀπολλώνιον, πολλαχῶς πολλὰ
τελεσάμενον, ἐπ' ἀσφαλείᾳ, φησὶ,
τῆς οἰκῆσεως, ἀλλ' οὐδὲν ἔχρυσαι δεῖ-
ξαι παρ' ἐκείνῳ γενόμενον. εἰ γὰρ καὶ
λόγους φίλους τῷ ἀνδρὶ ἀναγκά-
σαντες, καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν
ἀκείβωσαντες, οὐκ ἂν τὰς θρυλλε-
μένας παρέλιπον πράξεις. ἔχεις δὲ τὸν
Φιλόστρατον ἀκείβωσ τὰ ἐκείνῳ ἐκ-
θέμενον. καὶ μάθαινε ὡς σαφῆ σκυφαν-
τῆσαν μαγχανῶν, ἐχθροὶ τῷ ἀνδρὶ, ὡς
εἰκὸς, κατεσκευάσαν.

Κανδίδω. τ. 98.

Σὶ τὸν τις γεωργίας κατέχεις, καὶ
μὴ δὲ τοῖς πολίταις δεόμενοις, ἀ-
πώλετο λίθοις βληθείς, καὶ πρὸς τε-
φρωθείς, εἰ ἐκείνῳ οἰκῆσα συγκαίσεως
γεώργια, ὡς κοινὰ συνέχον ἠφάνιστο. σὺ
μὴδὲν ἰδὲ ἴδιον λογικῶν κεκτημένος,
πολλῶν δὲ σοφῶν βιβλῶν ἐπιμενόμενος,
ἔτε μετέχον τῆς ἀφελείας, ἔτε παρέ-
χον τοῖς ταύτης ἐράσει, πὶ οὐ πείσει
κατὰ ταῦτα κακῆροῦ μένος, καὶ παρὰ
θεῶν πτωχὸς μένος, ὡς ἦσαν ἰσχυρὸν κωφ-
λῆ καὶ ἀχρεῖον κτησάμενος.

Παλλαδίου Διακόνω. υ.

Τὸ, ἡ χμαλώτευσεν ἀχμαλωσίαν,
τοῖς τὸν εἰνάς μοι δοκῶ, ἔς ἀπάτη ὁ
ἐχθρὸς ἡ χμαλώτευσεν, πούτῃς ὁ Χρι-
στὸς ἔκ τῆς αὐτῆς τυραννίδος αὐτῆ
χμαλώτευσεν.

Βενιαμὴν Ἑβραῖω. υα.

Καμὴν καὶ ξένην τὴν τῆς ἐκκλη-
σίας ἔφης παροφθαλμῶν ἔπιπνευθῆσαι. ἐ-
πειδὴ ἄρτος τὸν ἀγιασμὸν ἐπεπεύ-
θη, τῷ νόμου ἀμασι τὰς θυσίας οὐκ
ζοῦτος. πῶς δὲ οὐ σωφραῖς ὁ ἔπι νόμῳ
αὐτῶν, καὶ τὸν νόμον ἀγνοῶν, ὅτι τὰ

ceperunt, Tyaneum Apollonium inducē-
tes, qui multa plerisque in locis, tutæ habi-
tationis causa, vt aiunt, effecerit. At nihil,
quod ab illo factum sit, ostendere queunt.
Nam alioqui ij, qui nudos etiam ipsius ser-
mones literis mandarunt, totamque ipsius
vitam accuratè conscripserunt, actiones
eas, quæ vulgi sermonibus celebrantur, o-
miserunt. Habes autem Philostratum, qui
vitam ipsius magna cura & diligentia in
lucem edidit. Ex quo intellige, quàm per-
spicuum huiusmodi præstigiæ calum-
niam viri illius hostes, vt vero consenta-
neum est, concinnarint.

Candido. 399.

Fruentum quispiam, quod ex agricul-
tura collegerat, compressit: & quia id egē-
tibus ciuibus minimè dono dederat, lapi-
dibus obrutus, atque igne consumptus pe-
riit. Quòd si ille frugibus suis conclusis, tā-
quam publica comprimens, de medio su-
blatus est, tu cùm nihil proprium, quod ad
literarum studia attineat, possideas, verùm
multos eruditorum virorum libros emer-
catus, nec utilitatis huiusce particeps ipse
sis, neque eam iis, qui ipsius desiderio te-
nentur impertias, quo non malo multa-
beris, tum hîc accusatus, tum à Deo pœna
& cruciatu affectus, vt qui inutilem & in-
frugiferum thesaurum tibi comparâris.

Palladio Diacono. 400.

Locus hic, Captiuam duxit captiuitatē,
hunc mihi sensum habere videtur: Quos
hostis per fraudem captiuitate oppresser-
at, hos Christus ex ipsius tyrannide ca-
ptiuos rursus traxit.

Beniamin Hebræo. 401.

Nouum ac peregrinum oblationis ge-
nus, quo Ecclesia vitur, excogitatum esse
ais, quia panis sanctificatio commissâ sit,
cùm Lex sacrificia cruore definiat, ac præ-
scribat. Quin autem illud perspicis, qui in
Lege gloriaris, cùm Legem ignores, quòd

M. iiii